

๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๖

นโม.....

ภารา หเว ปญจกษณา.....

ชั้นทั้ง ๕ เป็นภาระอันหนัก หนักตั้งแต่อยู่ในท้องมารดา โตขึ้นก็เป็นกายหนักขึ้น ไปไหนมาไหนไม่รวดเร็ว ต้องไปตามกาลของชั้น ต้องลำบากในการบริหารและรักษาจนกว่าจะตาย

แม้ไปเกิดเป็นเทวดา พรหม อรูปพรหม สัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน เปเรต อสุรกายก็ยังมีชั้น ๕ เป็นภาระอันหนักทั้งนั้น

ท่านจึงได้ยืนยันตามพระบาลีว่า **ภารา หเว ปญจกษณา ฯ**

ชั้นทั้ง ๕ นี้เป็นของหนัก การถือมั่นในชั้น ๕ เป็นทุกข์ในโลก การทิ้งภาระที่หนักนั้น ได้ชื่อว่า เป็นผู้ถอนตนหาทั้งรากได้ หมดกระหายไปในพพานได้

หมดทั้งสากลโลก เอาชั้น ๕ ของตัวเองไปไม่ได้ แม้ไม่ทิ้ง ถึงเวลาตาย ก็เอาไปไม่ได้ แม้ของคนอื่น ๆ ก็เอาไปไม่ได้

“ต่างคนต่างมา ต่างคนต่างไป ต่างคนต่างตาย ต่างคนต่างเกิด ตาย ตายคนเดียว เกิด เกิดคนเดียว เราอยู่คนเดียวขณะนี้ ไม่ได้อยู่หลายคน อยู่ก็คนก็ช่าง ตายไปด้วยกันไม่ได้ เกิดคนเดียว ตายคนเดียวทั้งนั้น จะแผดหรือจะติดกันอย่างไรก็ตามเกิด คนละจิตคนละใจทั้งนั้น ต่างคนต่างมา ต่างคนต่างไป ต่างคนต่างตาย ต่างคนต่างเกิด”

ดังนั้น จึงต้องรู้จักการถอดชั้น ๕ วางชั้น ๕

ผู้ที่ถอดวางชั้น ๕ ต้องตั้งอยู่ใน “สังวรภา” ต้องอาศัยความรู้ความเห็นแบบคาย ต้องละทิ้งความยินดีในอารมณ์นั้นๆ

ผู้ที่เห็นอารมณ์งามใน รูป รส กลิ่น เสียง โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์

ไม่สำรวมในอินทรีย์ทั้งหลาย

ไม่รู้จักประมาณในการบริโภคอาหาร

มีความเกียจคร้าน

อยู่ในอาการอันบัณฑิตพึงรังเกียจ

มีความเพียรเลวทราม

“มารย่อมประหารบุคคลนั้นได้ เหมือนลมประหารต้นไม้อันมีกำลังทุพพลภาพได้ฉันนั้น”

ผู้สำรวจตา หู จมูก ฯลฯ ย่อมยังประโยชน์ให้สำเร็จ ผู้สำรวจแล้วในอินทรีย์ทั้งสิ้น ย่อมหลุดพ้นจากทุกข์ ทั้งปวง

ชั้นทั้ง ๕ คือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ที่เราแบกหนักแล้ว ยังอวดดีไปแบกของคนอื่นอีก หญิงก็ตีชายก็ตีแอบไปแบกอีก ๕ ชั้นรวมของตัวเป็น ๑๐ ชั้น หนักเข้าหลุดออกมาอีก ๕ ชั้น เป็น ๑๕ ชั้น นานๆ หลายๆ ปีก็มาอีก เป็น ๒๕ ชั้น หรือสมภารแบกตั้งพันชั้น (สมภารแปลว่า หนักพร้อม) พ่อบ้าน แม่บ้าน พ่อครัว แม่ครัว ที่ทุกข์ยากลำบากเพราะแบกชั้นทั้งนั้น ถ้าปล่อยได้ เป็นสุขแท้ๆ

วิธีปล่อยชั้น ๕

ทางปริยัติ ต้องรู้จักชั้น ๕ จริงๆ ว่า คือ อะไร

องค์ประกอบของชั้น ๕ โดยย่อ ได้แก่ :-

๑. รูป คือ ร่างกาย ประกอบด้วย ดิน น้ำ ลม ไฟ
๒. เวทนา เป็นดวง สุขเวทนา กิเลส ทุกขเวทนาก็ชून
๓. สัญญา ความจำ เป็นดวงต่างกัน ดี ชั่ว หยาบ ละเอียด เลว ประณีต
๔. สังขาร เป็นดวงคิดดี คิดชั่ว คิดไม่ดีไม่ชั่ว
๕. วิญญาณ ความรู้ ก็เป็นดวงอีกเหมือนกัน

การปล่อยวางชั้น ๕ ทำไม่ง่าย ปล่อยไม่เป็น ปล่อยได้ยาก เหมือนเด็กกำไฟปล่อยไม่เป็น ยิ่งร้อนยิ่งกำไฟแน่น

พวกไม่ปล่อยวางชั้น ๕ มี ๒ ประเภท

๑. พวกที่ปล่อยวางไม่ได้ มี ๒ แบบ

๑.๑ พวกที่ไม่อยากปล่อย รู้แล้วว่าปล่อยวางอย่างไร แต่ไม่ยอมปล่อย ไม่อยากปล่อย เพราะเสียดายชั้น ๕ อยากจะได้ชั้น ๕ มากขึ้น เหมือนพรานติดเบ็ด ถ้าปลาเล็กๆ พอปปล่อยได้ ถ้าปลาใหญ่ เสียดายต้องใส่เรือไป

๑.๒ พวกที่ปล่อยไม่ได้ รู้และอยากจะทำปล่อย แต่เครื่องติดมี ปล่อยไม่ถนัด เหมือนนกติดแร้ว ได้แก่ ผู้ครองเรือนอย่างเราๆ ที่มีความรับผิดชอบอยู่

๒. พวกที่ปล่อยวางไม่เป็น

คือพวกที่ไม่ได้เล่าเรียน ไม่ได้ฟังธรรม ขาดการฝึกฝนใจในธรรมของสัตบุรุษ หรือของพระพุทธเจ้า

หลักในการทำความสำรวจ เพื่อละเบญจชั้นเบื้องต้น

๑. พิจารณาว่าเป็นของไม่ดี ไม่งาม เป็นของหนักจริง ๆ
๒. สำรวจ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ในเวลาที่รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ มากระทบ ไม่ให้ความชอบไม่ชอบกระทบได้

๓. ต้องขยันหมั่นเพียร

๔. ต้องมีศรัทธา เชื่อมั่นว่าปล่อยได้จริง

สำรวมดีทั้ง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ได้ชื่อว่าหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ได้จริง ๆ ย่อมยังประโยชน์ให้สำเร็จ

ทางปฏิบัติ

จะปฏิบัติได้จริง ต้องเห็นขั้นที่ ๕ ว่า รูปสัณฐานใดอย่างไร แล้วก็ดูความจริงของมันว่า ยึดไว้จะเป็นทุกข์อย่างไร คือ :

ต้องทำใจหยุดหนึ่งที่ศูนย์กลางกายมนุษย์ตรงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ หยุดนิ่ง เข้ากลางของกลาง เป็นลำดับไป เห็นดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เข้าถึงกาย ในกายด้วยการหลุดจากธรรมที่ปนด้วยกิเลสในกายต่างๆ จนถึงกายธรรมพระอรหัต จึ่งพ้นเด็ดขาด เป็นวิราชธาตุวิราชธรรม เป็นพระอรหันต์ ถึงที่สุด

ความจริงพอถึงกายธรรมหยาบละเอียดก็ไปนิพพานได้แล้ว แต่ยังเป็นตัญหิมุตติ ต้องกลับมาอีก

หากหลุดแค่พระโสดา เป็นอริยบุคคล แต่ยังไม่พ้นไตรภวภูมิ อาศัยกามภพ รูปภพอยู่ แต่ว่าอาศัยอยู่แต่เปลือกนอก เพราะข้างในล่อนจากเปลือกนอกเสียแล้ว

“ที่แสดงในทางขั้นที่ ๕ เป็นของหนัก แล้วคิดสละขั้นที่ ๕ นั้นได้ ด้วยความระมัดระวังนี้เป็นทางปริยัติ เป็นลำดับไปจนเข้าถึงถอดกายเป็นขั้นๆ ออกไป แล้วจนกระทั่งถึงพระอรหัต ถึงวิราชธาตุวิราชธรรม ในแนวนั้นเป็นทางปฏิบัติ ปฏิเวธ ก็เป็นขั้นๆ เคยแสดงแล้ว”

การเล่าเรียนในทางพุทธศาสนา ต้องเรียนทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เช่นนี้